

ЕРАТРИЛЪР

БРАД ТОР

НОВОТО ГОЛЯМО ИМЕ В КРИМИНАЛНИЯ ЖАНР

ТАЙНИЯТ ОРДЕН

**БРАД
ТОР**

**ТАЙНИЯТ
ОРДЕН**

Hidden Order
Copyright © 2013 by Brad Thor
All rights reserved.

© Теодора Давидова, превод от английски
© Димитър Стоянов – Димђ, худ. оформление на кори-
цата
© Издателство ЕРА, София, 2013
ISBN 978-954-389-263-1

ЕРА

На Сидни Джаксън Бейкър – срещнах я във влак в чужбина, помогна ми в първите ми стъпки като писател. Винаги ще ѝ бъда благодарен.

„Нещата не се случват, някой прави така, че да се случват.“

Джон Ф. Кенеди

ПРОЛОГ

Сий Айлънд Джорджия

Клер Маркорт отдавна трябваше да е в леглото. Не биваше да отваря втората бутилка бяло бургундско, която беше в хладилника. Остави празната си чаша в умивалника и тръгна нагоре по стълбите. Ала четирийсет и пет годишните често стават сантиментални. Колкото повече пиеш, толкова повече се размекваш. Извади бутилката и излезе навън.

Нощта беше топла, а мирисът на океана се смесваше с аромата на цъфнали магнолии. Недалеч от нейния басейн пенести вълни се разбиваха на тихия плаж.

Нейният басейн. Трудно ѝ беше да повярва колко далеч може да стигне семейството само за едно поколение. Майка ѝ чистеше домове на Сий Айлънд. Сега Клер притежаваше един от тях и се смяташе, че заема една от най-силните позиции в света. *Но само в Америка*, уточни мислено тя.

Тъжно бе наистина, че майка ѝ не доживя да види всичко, което дъщеря ѝ постигна – кариерата ѝ, красивия съпруг и трите им прекрасни деца, къщата на Сий Айлънд с великолепните покрити с мъх дъбове. Сигурно щеше много да се гордее.

Истината бе, че тя не доживя да види дори как дъщеря ѝ се дипломира в колежа. Ракът я погуби и у Клер все често се надигаше страхът, че болестта би могла преждевременно да отнеме и нея от семейството ѝ.

Наля си нова чаша, остави бутилката на масата отвън и пристъпи напред до самия край на верандата. Наистина се размекваше. С поглед, зареян към океана, отпи голяма глътка и затвори очи. Вълните все така заливаха плажа и тя се замисли какво щастие е, че отново е тук в Джорджия, далеч от клаксоните и шумния трафик на Манхатън. В последно време семейството идваше все по-рядко на Сий Айлънд. Всички бяха много заети. Странно то беше, че щом веднъж Пол и децата пристигнеха тук, никой не искаше да си тръгва.

Не ги обвиняваше. За всички тях островът беше извор на сили, тук се възстановяваха. Само тук се чувстваха наистина у дома и в пълна безопасност.

Шумът на вълните ѝ напомни стихотворението „Блатата на Глин“ от Сидни Ланиър.

Черпи смелост от земята, която Бог ти е дал, земята, която винаги те е хранила и неизменно е там, и ще получиш утеха.

Клер се усмихна и отвори очи. Надигащата се в сърцето ѝ меланхолия се насочи към пенестия гребен на поредната отдръпваща се вълна. По-често трябваше да се замисля за стихотворението и за това място. Работата я изцеждаше докрай и нямаше да става по-лесно, ако нещата продължават в посоката, в която бяха поели.

Допила и последните глътки от чашата си, тя стоеше възхитена от могъществото на океана и скоро потъна в мисли.

Така и не забеляза фигурата, която изпълзя от сенките и се насочи към верандата на къщата. Човекът изглеждаше як и пъргав. Мигновено запуши устата на Клер с облечена в ръкавица длан. Преди да разбере какво става, тя усети как нещо я пробожда и тялото ѝ мигом се отпусна. Не само не можеше да помръдне, но не бе способна да издаде дори звук.

Мъжът освободи устата ѝ, наведе се, повдигна я и я метна през рамо.

Клер чувстваше как сърцето се блъска в гърдите ѝ. *Какво става – крещеше мислено тя. – Защо аз? Какво иска? Къде ме води?*

Не след дълго последният ѝ въпрос получи отговор. Вперила очи в тъмните панталони и черните обувки, видя как покритата с камъни пътека свършва и мъжът тръгва по пясъка. *Защо отива към плажа? Дали не търси място, на което да направи с мен онова, за което е дошъл?*

Стотина метра по-нататък Клер забеляза очертанията на предмет, от който сърцето ѝ заби още по-бързо.

На брега се виждаше сива надуваема лодка „Зодиак“. Клер изпитваше панически ужас от открито море. Едно е да имаш къща на брега с изглед към океана, съвсем друго – да си наред него. Само че този път изборът не беше неин.

Мъжът остави тялото ѝ в лодката, изви носа и го насочи към водата.

Клер усети как вълните я залюлюват. Стомахът ѝ се сви и тя почувства, че ще повърне, тялото не ѝ се подчиняваше. Сякаш вече не беше нейно. Като че бе изпаднала в кома и никой не знаеше, че всъщност е будна.

Докато нападателят ѝ се качваше в лодката и палеше мотора, страхът на Клер от откритото море бе изместен от ужаса, че независимо от това кой е този човек и какви са намеренията му, тя никога вече няма да види семейството си.

Около дванайсет километра по юг лодката навлезе в пролива Сейнт Саймънс и продължи към брега. Недалеч от обрасъл с дървета нос се виждаше входът към тесен извит залив. Мъжът превключи на по-бавна скорост и звукът на мотора утихна значително. Най-добре да няма свидетели.

Задачата му беше към своя край. Докато се разбере, че Клер Маркорт е изчезнала, планът щеше да е влязъл в действие и нищо не би могло да го спре.

Хвърли поглед към жената, докато вадеше водоустойчив сателитен телефон „Иридиум“, и натисна поредица от бутони.

Отсреща отговориха и той се идентифицира.

– Залив Бискейн? – попита онзи отсреща.

Говореха с военни кодове З – за заложник, Б – за безопасност.

– Потвърждавам.

– Посочете местоположението си.

– Лима три – отвърна мъжът в лодката, което трябваше да означава, че е пристигнал в тесния залив.

– Проктър Лима три – наредиха отсреща. – Проктър Зак. – *Продължавай задачата.*

1. глава

Келнерът остави чаша с питие пред Лидия Райън и тя вдигна очи от таблета пред себе си.

– Не съм поръчвала това – отбеляза тя.

– Така е, госпожо. Поръча го онзи господин – гласеше любезният отговор.

Лидия затвори таблета и предпазливо огледа елегантното помещение. Никой в обзаведената с кожа и метал зала не гледаше към нея.

– Но кой е този господин?

Келнерът само се усмихна, а зад гърба ѝ се обади мъжки глас:

– Ето този тук.

Райън се сети почти веднага.

– Мога ли да седна при теб? – попита мъжът, когато погледите им се срещнаха.

И преди тя да успее да отговори, той пристъпи към нея с питие в ръка.

Райън чудесно знаеше, че в света на разузнаването случайни срещи няма. Не беше съвпадение и фактът, че в момента Нафи Насири, заместник-началник на Генералното разузнавателно управление на Йордания и тя се намират в един и същи салон на летището.

Насири беше към петдесетте, висок, със средно дълга черна коса и изискани правилни черти. Произхождаше от богатата фамилия в родствени връзки с кралското семейство. Получил бе образованието си в Англия и САЩ. Имаше подчертана слабост към тъмните италиански костюми, обувките му винаги бяха лъснати до блясък. На лявата си китка носеше добре познатия ѝ часовник „Патек Филип“.

– Радвам се да те видя отново, Лидия – рече той, докато оставяше куфарчето си за документи и се настаняваше на стола срещу нея.

– Мина доста време, Нафи – отговори тя.

– А ти си си все същата. Красива както винаги.

Старата игра, мина ѝ през ум и тя поклати глава.

– Как е рамото ти? – попита го закачливо.

Той вдигна ръка и разтри дясното си рамо.

– От промените в атмосферното налягане и особено преди да завали, ме боли.

Преди три години Насири я бе съборил на земята с тялото си, за да я предпази по време на опит за самоубийствен бомбен атентат. В резултат парче от бомбата попадна в ръката му и оттогава йорданецът използваше това, за да я убеди да спи с него.

– Много неприятно. Сигурно е добре, че живееш в пустинята, нали?

Насири се усмихна. Работеше с много жени от разузнаването и бе успял да вкара повечето от тях в леглото си – на практика всички, с изключение на Лидия Райън.

Тя беше по-различна. Изключителна издънка на майка гъркиня и баща ирландец, беше висока близо метър

и осемдесет, истинска грива от тъмна коса обгръщаше аристократичното ѝ лице, на което грееха големи и дълбоки зелени очи. Това, че никога не му каза „да“, засилваше още повече желанието му да я притежава.

На всичкото отгоре беше много умела в работата на терен. Едва трийсетгодишна, се бе оказала много смела, също толкова способна и решителна в действията си, колкото и колегите ѝ мъже. Той можеше само да си представи на какво е способна в леглото.

Райън забеляза жадния му поглед и реши да прекрати опитите му още преди да са започнали.

– Каква е причината и двамата с теб да се озовем на летището във Франкфурт?

– Имах нужда да те видя – усмихна се Насири.

– Значи не е пръст на съдбата, така ли? – нацупи тя капризно устни.

– За съжаление, не. – Небрежният наперен израз излезна от лицето му и той продължи по-делово, почти напрегнато: – Не може ли да поговорим на някое по-тихо място? Резервирах една от малките зали за конференции.

– Какво става, Нафи?

– Моля те – изправи се той.

– Канех се да хапна преди полета.

– В залата вече е сервирано.

Райън нямаше представа за какво става дума, но любопитството ѝ определено бе събудено.

– Е, добре, не мога да ти откажа, след като си се постарал толкова.

Събраха нещата си и се отправиха към конферентната зала. Щом затвориха вратата, Насири отиде да спусне завесите, а Лидия насочи вниманието си към платата с хапки. Напълни си една чиния и огледа напитките. Реши да пие минерална вода. За вино и дума не можеше да става. Харесваше Насири, но не биваше да си позволи да е с отслабено внимание в негово присъствие. На борда на

самолета към дома можеше да си поръча една-две чаши вино. Сега обаче реши да бъде напълно делова.

Настани се до масата, покри коленете си със салфетка и тъкмо се канеше да отхапе малко от пушената патица, когато Насири премести един от столовете срещу нея и съвсем небрежно попита:

– Йордания ли е следващата?

– Не те разбирам. Следваща за какво?

– Стига, Лидия. Достатъчно добре се познаваме, били сме заедно в доста трудни моменти. Излишно е да си играем на криеница.

– Нафи, няма такова нещо. Просто трябва да си поконкретен. За какво говориш?

Той се наведе и извади от куфарчето си папка, която плъзна към нея.

– Тези снимки са направени преди три дни.

Сега вече любопитството ѝ наистина бе сериозно подразнено. Тя бутна чинията настрана и отвори папката. Въздухът, който спонтанно се изплъзна между устните ѝ заедно с едва чутото „По дяволите“ при вида на първата снимка, беше не само спонтанна, но и непрофесионална реакция.

– Предполагам, излишно е да спорим дали това са или не са *някогашни* твои колеги – добави Насири.

Това наистина бяха нейни стари колеги. Бяха част от програма, която имаше за цел да създаде социална, политическа и организационна нестабилност в някои страни. Първият им опит бе в света на исляма. Проведоха сложни заговори, целящи да създадат хаос в организации като „Ал Кайда“, тези на талибаните, в „Хамас“, „Ал Шабаб“ и на иранските революционери, имаха пръст и в изпращането на терористи в неизвестна посока в изпълнение на продължаващата програма на Америка за предаване на престъпници.

В програмата под кодовото название „Затъмнение“ екипите на Централното разузнавателно управление на-

рушаваха всички известни им правила. И колкото повече правила прекриваха, толкова повече успехи постигаха. Процесът беше като лавина и с времето агентите се пристрастиха към успеха — и като всички пристрастени търсеха все нови и все по-вълнуващи „стимуланти“, целейки се във по-трудни мишени, впускайки се във все по-дръзки операции. И през ум не им минаваше, че вършат нещо нередно.

Може да звучи необичайно, но когато си убеден, че си безгрешен, много бързо започваш да вършиш само грехове. Започна се с някои незначителни на пръв поглед пропуски в изпълнение на стандартните процедури — небрежност при представянето на редовните доклади, тайно внасяне на алкохол по време на операция. Последваха нерегламентирани отклонявания на хеликоптери „Блек Хоук“ за лов на диви кози в Хиндукуш и се стигна дори до забранени разюздани връзки между членовете на екипите.

Всички тези мъже и жени имаха репутация в секретното разузнаване, която бързо надмина действителните им способности. Те бяха златните деца на ЦРУ, нещо средно между анализатори и разбойници, които не само бяха започнали да вярват на собствените си съобщения за медиите, но и в мъглата на глобалната война с терора се смятаха едва ли не за безсмъртни. Бяха се устремили към скалите, без някой да се сети да натисне спирачка. И точно тогава се намеси съдбата.

Без знанието на италианското правителство бяха направили опит да отвлекат високопоставен член на „Ал Кайда“ от улиците на Рим, беше се стигнало до престрелка. Съучастници на терориста бяха открили огън, при което загинаха петима италиански граждани, двама от които полицаи. Това сложи край на програмата „Затъмнение“. Всички агенти, включени в нея, бяха освободени от ЦРУ. Всички, с изключение на Лидия Райън.

— Къде са правени тези снимки! — попита тя.

— В Кипър.

— Не каза ли преди три дни?

— Така е — съгласи се той. — Липсваш само ти.

— Вече нямам нищо общо с тях.

— Но са хора от стария ти екип, нали?

— Разбира се, но всички те са вече освободени. Знаеш го.

— Нима? Вече не съм много сигурен. ЦРУ не освободи теб.

— Това е друго — възрази Райън.

— Така ли? — облегна се той назад. — Защо да е друго?

— Прехвърлиха ме към отдел за изготвяне на стратегии. Бяха добри агенти, но също така и разбойници. Хората не се задържат дълго в Лангли, ако не следват правилата.

— Интересно. Спомням си, че ти също наруши доста правила.

— Грешил — с леки наставнически нотки възрази Лидия. — Спомняш си един глупак, началник на отряд в ЦРУ, и един американски посланик с прекалено позитивни възгледи. Това, което направихме, беше само да премълчим и да не споделим някои наши действия. Много е трудно да си вършим работата, моята и твоята имам предвид, без да се налага понякога да се борим с нашите хора.

— Ще се наложи да приема твърдението ти на доверие — сви рамене Насири.

— Какво искаш да кажеш?

— Казвам само, скъпа моя Лидия, че както сама признаваш, твоят екип за дестабилизация беше много успешен. И въпреки тези успехи някой взе решение да го елиминира и да уволни всичките му членове. Всички, с изключение на теб самата. А и ако правилно си спомням, ти дори беше повишена. Агент за подготовка на кадри, нали?

— Ако имаш да ми казваш нещо, Нафи — Райън погледна часовника си, — най-добре да го направиш.

— Работата е там, че целият ти екип за дестабилизация от ЦРУ, с изключение на теб, е забелязан преди три дни в

Кипър да се среща с двама души, чието присъствие изнервя доста моето правителство.

– Тези двамата ли? – посочи тя едната от снимките. – Кой са те?

– Нови членове на „Мюсюлманското братство на Йордания“.

– Чакай малко – сети се нещо Райън, – да не мислиш, че Съединените щати планират проблеми в Йордания?

Насири вдигна ръце с дланите нагоре и наклони глава към едното си рамо.

– А ти какво би си помислила, ако си на наше място, и правителствата в съседните държави падат едно след друго?

– Мисля, че държава като Йордания би трябвало да има повече доверие на своите съюзници.

Мъжът се наведе напред и зададе първоначалния си въпрос:

– Ще бъде ли Йордания следващата държава от Близкия изток, която ще бъде съсипана?

– Много може да са причините за такава среща в Кипър.

– Така ли? – Мъжът се пресегна към куфарчето и извади две папки. Остави ги да тупнат на масата. – Възможно ли е тези причини да са същите, или е нещо друго, защото хората от твоя екип са видени както в Египет, така и в Либия, преди правителствата да паднат?

Тя щеше да подчертае отново, че те не са от „нейния екип“, но беше твърде изненадана от думите му, за да се обади. Американците на тези снимки не само бяха освободени от ЦРУ, те бяха уволнени, при това с доста черни точки в досиетата. *За какво е всичко това?*

Лидия Райън добре познаваше човешкото поведение и беше наясно, че откъдето и да бе почерпил информацията, Нафи е сто процента сигурен в нея. Което означаваше, че шефът му – също, а най-вероятно и кралят на Йордания. Иначе Нафи нямаше да бъде изпратен тук да се срещне с нея по този начин.

– Не знам какво да кажа – рече тя най-накрая.

Йорданецът бутна папките към нея.

– Каж ми какво разбираш от написаното тук.

– Разбира се, но...

– И дали имаш някакви отговори.

– Нафи, не мога да ти обещаю нищо.

Насири я изгледа с непроницаемо изражение на лицето. За пореден път се пресегна и извади трета папка от куфарчето си, но този път не я отвори. Нито я плъзна напред върху масата. Само потупа корицата с показалец.

– Съжалявам, че трябва да го направя.

– За какво съжаляваш?

– Имай предвид, че се отнасяме много сериозно към заплахата за оцеляването на Кралство Йордания.

Този път в гласа му се прокрадна нова нотка, която никак не се хареса на Лидия.

– Какво има в папката, Нафи?

Йорданецът повдигна корицата, но само толкова, колкото да вижда какво има вътре, без Райън да успее да погледне написаното.

– През зимата успяхме да се внедрим в терористична група за прекарване на материали за взривове на хора, които умеят да приготвят бомби, и на самоубийци в Сирия през Ливан. Наш човек, който работеше в групата, стигна до информация за заговор за нападение на Съединените щати в много напреднала фаза.

– Знаел си за такова нападение – ококори очи Райън – и го споменавах едва сега? Дай ми тази папка! Искам да видя какво има в нея.

– Владеем положението.

– Глупости, владеете! – кипеше от гняв Райън. – Знаеш ли какво ще ти кажа, Нафи? Върви по дяволите с твоето „владее“! Не може да задържаш подобна информация.

– Не искахме да съобщаваме каквото и да било, преди да сме напълно сигурни.

– Това е изнудване. Кралство Йордания се опитва да шантажира Съединените щати. За това става дума. Няма да ми дадеш това в папката, докато не получиш исканото.

Йорданецът безмълвно прибра документите обратно в куфарчето.

Райън беше бясна. Чувстваше, че емоциите ѝ пречат да разсъждава трезво, но този път направо не можеше да се владее.

– Не ми даваш никаква информация, доказваща твърденията ти. Защо си мислиш, че тези над мен ще ти повярват?

Насири беше вече до вратата на конферентната зала.

– Мисля, че държава като Америка би трябвало да има повече доверие на своите съюзници. Приятен полет до дома, Лидия.

След тези думи йорданецът изчезна зад вратата и агентката на ЦРУ остана, завладяна от кошмара на прозрението, че е възможно да се готви заговор за терористично нападение без никакъв шанс да се предприемат каквито и да било действия.

2. глава

Брегът на Сомалия Понеделник

От самото начало всички уверяваха Скот Харват, че плана му не само не го бива, но и никога няма да сработи и че той е напълно луд. Тримата, които не изразиха подобни мнения, бяха наети на мига. Да качнеш с парашут на задната палуба на супертанкера „Сиена Стар“ се смяташе за истинско самоубийство, но те успяха. Един от групата пострада при приземяването, но те въпреки това успяха

да превземат съда и да освободят екипажа. Това, което нямаше как да предвидят обаче, бе, че капитанът е бил отвлечен на брега по-рано като гаранция срещу подобен опит за спасяване. Този факт постави Харват и екипа му в много трудно положение.

Задачата им се състоеше в това да си върнат танкера и да спасят екипажа. За да отстранят другите кандидати за същата работа, шефът на Харват бе предложил безбожна цена, но само при условие че собствениците на плавателния съд няма да платят нищо, ако операцията не постигне стопроцентов успех.

Като някогашен морски тюлен със славна кариера, сега той работеше за частна детективска агенция и работата му харесваше. Настоящата операция беше рискована, но не и първата толкова опасна. Неотдавна неговият работодател, Рийд Карлтън, чието име носеше и фирмата, бе станал обект на покушение. Убийците бяха насочили усилията си и към всички членове на екипа му. Харват и Карлтън извадиха късмет и оцеляха, но загубиха много от важните играчи, ето защо организацията им не можеше да функционира на предишното високо ниво и в резултат загуби най-големия си договор с правителството – с Департамента по национална сигурност. И тъкмо заради това бяха принудени да поемат всякакви задачи – понякога при смешни условия – с надеждата да стъпят отново на крака.

Стареца, както го наричаше Харват, бе заложил всичко на тази операция, включително едно малко състояние, за да финансира подкрепящ екип, провеждащ наблюдение на „Сиена Стар“ в Аденския залив през последните десетина дни.

Въпреки наблюдението никой не разбра, че капитанът е бил свален от танкера. Едва когато Харват и хората му завзеха плавателния съд, откриха, че човекът липсва. От този момент нататък нямаха друг избор, освен да го върнат на борда.